

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XIII. ČÍSLO 11 NOVEMBER 2005

**NAD CESTOU
SPRAVODLIVÝCH
BEDLÍ
PÁN...**
Ž 1, 6

**Prijímam a vážim si ťa - Rozhovor s diakonom - Pohľad na očistec
Rozhovor so Sv. Ocom - Mladí mladým - Baránkova večera**

Prijímam a vážim si ťa

Otvorenosť

Otvorenosti sme sa dotkli už viackrát, a to pri uvažovaní o tom, aké miesto má sloboda a pravda v priebehu dialógu. Byť otvoreným môže znamenať aj to, že človek dokáže porozprávať o sebe, o svojich pocitoch, ale aj to, že dokáže prijať svojho bližného bez predsudkov.

Náš život sa začal počatím, postupne sa vyvíja a smeruje k smrti - vieme to zo skúsenosti. Vieme, že niektorí ľudia sú skúsenostne viac bohatí, ako iní. Mladší sú šikovnejší, no často im chýba praktická skúsenosť. Starší sú zase menej šikovní, ale o to bohatší v oblasti autopsie. Nieкто toho videl viac, iný menej, nieкто sa pohyboval v zahraničí, no sú aj takí, čo neboli za hranicami svojho okresu. Každý je iným spôsobom zaradený do života, je na inom stupni vývoja. Všetci sme však bytosťami v procese. Nikto z nás nie je ešte „hotový“ a „úplný“, všetci postupne do niečoho dospievame, dorastáme. Často sa ale stáva, že nechápeme jeden druhého, zdá sa nám, že tí druhí by mohli aj ináč reagovať, ako reagujú alebo naopak – im sa zdá, že my by sme mohli byť iní... Všetci potrebujeme mať navzájom so sebou i medzi sebou trpezlivosť (porov. J. POWELL, *Kto prvý hodí kameňom*, s.103- 105).

Život človeka prechádza neustále

rôznymi fázami, zmenami. Postupne získavame nové poznatky, skúsenosti, starneme. S vnútorným i vonkajším dozrievaním meníme svoj pohľad na život. Nikto z nás nemôže preskočiť niektorú fázu svojho životného procesu, a preto to ani nikto nemá právo od nikoho žiadať. Počas celého života potrebujeme **byť prijímaní** práve na tom stupni procesu, kde sa práve nachádzame. Nemôžeme chcieť „dospelácke“ správanie od malého dieťaťa. Vyžaduje sa od nás, aby sme prijímali každého takého, aký je (porov. JOHN POWELL, *Kto prvý hodí kameňom*, s.104). „Niet netolerantnejších tyranov, než sú tí, ktorí vyžadujú, aby sme skákali, ako oni pískajú, aby sme mysleli presne podľa nich“ (J. POWELL, *Kto... s.105*).

Všetci ľudia majú tendenciu rásť, dozrievať (por.. J. POWELL, *Kto prvý hodí kameňom*, s.107). Nechajme im priestor, aby sa mohli rozvíjať. Dajme im šancu, aby sa rozvíjali nie podľa na-

ších predstáv, ale podľa toho, ako im to je od prirodzenosti určené. Otvorenosti nás učí sám Boh, Ježiš Kristus, ktorý bol pripravený zaoberať sa každým, kto prejavil záujem – či už to bol Nikodém, Samaritánka alebo kráľovský úradník. Nesnažil sa nikoho presviedčať násilím. Psychológia teda tiež pozná pojem otvorenosti pre všetkých a vidíme jej zrejmý význam aj v dialógu.

Úcta

Napriek veľkému pokroku súčasnej spoločnosti v oblasti psychológie a medziľudských vzťahov, často sa zabúda na základnú úctu k ľuďom. Vidno to v bežných situáciách, keď človek napr. nevedome poruší niektoré z noriem cestnej premávky dopravným prostriedkom a dostane „príučku“ od zodpovedného, či v situácii, akou je prepustenie zo zamestnania, kde sa zamestnávateľ nezmôže ani len na poďakovanie za vykonanú prácu. Ľudstvo urobilo veľký pokrok od otrokárskej spoločnosti – zrušilo sa otroctvo, ktoré bolo vonkomcom nedôstojné pre človeka. Avšak týmto sa úsilie o úctu ku každému nekončí. Svoju hodnotu a dôstojnosť má každý človek už len tým, že existuje, o tom sme napokon hovorili v predchádzajúcich riadkoch. „Úcta znamená vážiť si druhého človeka, uznať ho za jedinečného, hodnotného, za človeka, ktorý je stvorený na Boží obraz, či už to sám pripúšťa alebo nie.“ (ANNE LONGOVÁ, *Umenie načúvať*, s. 70.). Je to pos-

toj, ktorým dávame druhému slobodu, právo byť tým, čím je. Úcta znamená odolávať pokušeniu hľadať v druhých naše kópie, prijímať ich „inakosť“ ba prijímať aj ich „vyrušenie“, čo je vlastne dôkazom, že vzťah medzi nami je viac ako vzťah kontroly (A. LONGOVÁ, *Umenie načúvať*, s.70-71)

Úcta patrí neodmysliteľne k správne mu dialógu medzi osobami. Bravúrme ju zvládol Ježiš Kristus pri svojom dialógu s Nikodémom. Prejavil mu úctu, trpezlivosť už tým, že mu poskytol svoj čas, pôvodne určený na odpočinok... Dokiaľ nebudeme mať medzi sebou pravú úctu, dovtedy sa nebudeme môcť opravdivo porozprávať. Úcta patrí k prvým predpokladom vcítania sa do človeka, prežívania „s ním“ (porov. ANNE LONGOVÁ, *Umenie načúvať*, s. 71). Empatia patrí k základným prvkom, ktoré nesmú v skutočnom dialógu chýbať (porov. Ľudovít Dobšovič, *Naučte sa riešiť konflikty*, s. 101-106).

Michal Masný, kaplán
Foto: archív

Kto skôr

Príde súdiť živých i mŕtvych a jeho kráľovstvu nebude konca.

Časť Kréda hľadiaca do budúcnosti nás v nijakom prípade neodvádza od zmyslu života v prítomnosti. Nemáme sa v prítomnosti trápiť minulosťou, ani žiť v obavách z vecí budúcich. Máme prežívať súčasný okamih. Ktosi to formuloval výstižne, keď povedal, že najdôležitejšia chvíľa je tá, ktorú prežívame, najdôležitejší je človek, s ktorým sa práve rozprávame, a najdôležitejšia je práca, ktorú v tejto chvíli robíme.

Naša existencia prežije dva konce. Koniec vlastného života a koniec všetkých časov. Pretože nevieme, ktorý príde skôr, je dobré žiť túto chvíľu.

Inými slovami...

*Advent môžeme prežiť nielen ako
očakávanie Ježišovho príchodu,
ak aj ako možnosť nášho odchodu.*

*Je totiž ešte stále väčšia pravdepodobnosť,
Že odídeme skôr k nemu,
než sa on vráti k nám.*

Max Kašparů

DNES NA SLOVÍČKO S DIAKONOM MARÁNOM DĎDOM, KTORÝ V LETE PÔSOBIL V PRIEVIDZI

Keďže v Hlohovci pôrodnica nebola, narodil sa v Nitre 3. 1. 1981 malý chlapec Marián. Základnú školu aj gymnázium absolvoval v Hlohovci. Prvýkrát ho neprijali do seminára v Bratislave. Nastúpil na Pedagogickú fakultu Trnavskej univerzity. Po roku ho znova ťahalo do seminára, prihlásil sa do Banskej Bystrice – Badína a prijali ho. Má brata Branislava, ktorý študuje na Poľnohospodárskej fakulte v Nitre. Otec zomrel v januári 2000, mama je hygieničkou v Trnave. Seminárny život je pre neho veľká škola a odlišný spôsob študovania oproti iným vysokým školám. V Badíne bol šéfredaktorom časopisu Xaver, robil seminárneho kameramana a hlavného duktora seminaristov. (duktor určuje napríklad služby – má všetko pod palcom) Prvú modlitbičku odriekavali pred spa-

ním aj s bratom u babky pod obrazom Panny Márie s malým Ježiškom. Bola to modlitba k anjelovi strážcovi. Nezabudol pripomenúť, že ich mamka má najväčšie a najlepšie srdce na svete...

Prežívali ste veľké boje na ceste ku kňazstvu?

Tá cesta nie je asi nikdy jednoduchá. Patrilo tiež medzi zvláštne prípady. Dostal som sa ku kňazstvu až na druhýkrát. Je to tak, ako sa hovorí, že kňazstvo je dar krásny a zároveň ťažký. Boje boli, no Pán Boh mi pomohol a vedie ma cestou, ktorú chce On. Som si istý, že je to Božia vôľa.

Diakonské svätenie ste prijali 11. júna 2005. Vaše prvé pôsobisko je Prievidza. Darilo sa vám tu?

Neviem to posúdiť, to môže iba Boh. Zistil som, že pastoračia je veľmi zaujímavá, zároveň i náročná na čas, prípravu a všetko ostatné. Keby som nebol práve tu, nespoznal by som toľko zaujímavých a tiež milých a srdečných ľudí. To sú moje dojmy zo stretnutia s Prievidžanmi a s nimi som aj odchá-

dzal preč.

Rozlišujete služby blížnym na ľahšie a ťažšie?

Všade, kde som slúžil, či pri pohrebe, krste, alebo kázni, ťažko sa dalo rozlíšiť, aká to bola služba. Na všetko sa snažim dôkladne pripraviť. I neformálne rozhovory s hocikým vyústili do takých tém, ktoré mi dali zabrať. Jednoducho som sa učil aj tu v Prievidzi.

Uberá sa vaša cesta k Ježišovi cez Pannu Máriu?

Panna Mária má v mojom živote veľkú úlohu. Od malička sme chodili s mamou i s celou rodinou na púte do Šaštína. A keď som mal isté krízy, vždy som sa utiekal k Panne Márii, či už v Šaštíne, alebo Badíne. Lebo boli chvíle, kedy som sa pýtal Boha i seba, či tá, alebo oná cesta, po ktorej kráčam, je tá správna. Každý človek prechádza istým ob-

dobím, vyvíja sa a keď sa vyskytnú isté nezodpovedané otázky, je treba padnúť na kolena a utiekať sa k Panne Márii. Aj mne ukázala správny smer. Verím jej a viem, že som v jej ochrane.

Stali ste sa diakonom v Roku Eucharistie, ktorý vyhlásil Ján Pavol II. Je to pre vás výzva?

Práve v Roku Eucharistie som dostal milosť od Pána, prijať diakonské svätenie. Už to je mimoriadne, že s Jánom Pavlom II. som sa osobne stretol v Banskej Bystrici – asistoval som pri svätej omši, ktorú celebroid. Stretli sme sa tiež v seminárnej kaplnke v Badíne. Bol to nezabudnuteľný zážitok.

Eucharistický Ježiš je láska. A láska znamená Ježiš. Rád adorujete?

Veľmi rád a viem, že Eucharistia je pre nás nezaslúžený dar, ktorý sme od Neho dostali. On sám sa nám dáva ako dar. Eucharistický Ježiš je posila pre nás všetkých. Prirovnám to k autu, ktoré príde s prázdnu nádržou na pumpu. Potrebuje natankovať, inak nepôjde dopredu. Až potom môže ísť ďalej. Ježiš Kristus v Eucharistii nám dodáva silu do života, aby sme vládali kráčať bližšie k Nemu.

Vaše kázne vedia osloviť ľudí. Sú krátke a výstižné. Kde čerpáte námety do nich?

Časť z rozjímania pri adoráciách počas piatich rokov štúdií, z rôznych príkladov, ktoré sú v živote aktuálne, z diania vo svete. Hľadám inšpirácie aj vo veciach i ľuďoch okolo seba. Všade sa snažím vkladať Boha ako súčasť života. Nechcem, aby si niekto myslel, že Boh je niečo oddelené od života, že je v kostole, ale za kostolom už nie. Snažím sa, aby ľudia chápali, že Boh je s nami už od rána, keď otvoríme oči, až do večera, keď ich zavrieme

a neodchádza, ani keď spíme. Je s nami vlastne po celý náš život.

Ako budúci kňaz chcete raz učiť ľudí živému vzťahu s Bohom. Máte svoju predstavu o spolupráci s nimi?

Predovšetkým by som sa chcel sám naučiť živému vzťahu s Bohom. Od môjho vzťahu s Bohom sa bude automaticky rozvíjať Jeho vzťah k ľuďom. Chcem sa naučiť pochopiť radosti i bolesti ľudí. Byť búľtavou vrbou pre nich, naučiť sa ich počúvať. Aby bolo moje pôsobenie pôsobením Boha cezo mňa. Viem, že On nájde cestičku mojich slov, ktoré bude chcieť cezo mňa povedať ľuďom. Už svojím životom by som chcel privádzať ľudí k Pánovi. Keď budem žiť tak, ako mám, potom sa ľudia začnú pýtať. A potom im budem vedieť odpovedať. Často máme my, ľudia, tendenciu odpovedať na otázky, na ktoré sa nás nepýtajú. Ja nechcem hovoriť, ak sa oni nebudú pýtať. Chcem raz skutočne žiť kresťanským životom kňaza, ako svedok svedčiť svojím životom, že patrím Kristovi. A potom verím, že ľudia sa skutočne začnú pýtať a ja im budem vedieť odpovedať.

Existuje niečo, čo vám dokáže urobiť najväčšiu radosť?

Mám rád more, jazdu autom, ľudí vôkol seba. Mám bázeň pred staršími ľuďmi, jednoducho dozrievam. Inklinujem k svojej krvnej skupine, teda k mladým zvlášť. Možno raz budem radami a skúsenosťami nahrádzať mnohým otca...

Za dverami vám ostalo detstvo. Aké bolo?

Veru bolo pestré. Povystrájal som kadečo. Nebol som anjel a mnohí sa čudovali a čakali, čo z toho vzíde, keď som sa rozhodol vydať na cestu kňazstva. Po diakonskej vysviacke sa viacerí potešili zo mňa.

Nájdete si čas na rozhovor s mamou?

Zo žijúcich ľudí mám mamu najradšej zo všetkých. Je mojou oporou. Aj vtedy bola, keď som nebol dobrý. Snažila sa ma usmerniť, povzbudiť, pomohla mi aj tým, že mi riadne „vyčistila žalúdok“, keď som to potreboval. Rázne povedala: „Toto nerob – takto to rob!“ Nedám na mamu dopustiť. Vážim si ju a mám ju rád. Veru, neboli sme s bratom žiadne ukázkové deti, ale vždy sme si porozumeli. Tiež si rozumieme so starkou z matkinej strany. Býva u nás a o to viac je silnejšia súdržnosť rodiny.

Ktorá z veľkých osobností viery vás upútala?

Môj najsympatickejší je blahoslavený Ján XXIII.. Bol to pápež pokoja. Tiež zvolal Druhý vatikánsky koncil. Bol pápežom, o ktorom by nikto nepovedal, že ním raz bude a predsa sa ním stal. Zapísal sa do dejín Cirkvi veľkými písmenami. Tiež bol pápežom, ktorý keď jedol, vždy sa „popackal“. Stále ho museli prezliekať po jedle. A predsa bol veľký pápež.

Za rozhovor ďakuje Anka G. Vavrová.

Dôverne s Bohom

K spomienke Obetovania Panny Márie 21. novembra

«Nebojím sa, pretože milujem. A nielen milujem, ale som aj milovaný, lebo keby si ma ty, ó, Slovo, nemilovalo, nemohol by som milovať... Nemôžem sa obávať tvojej tváre, pretože som pocítil tvoju láskavosť... Cítil som ju, pretože ty si ma nielen hľadal v stave, v akom som bol, ale keď si ma miloval, dal si mi istotu, že si ma hľadal. Prečo ti neodpoviem hľadajúc Ťa, ako odpovedám na tvoju lásku milujúc Ťa?... Tvoj Duch, ó, Slovo, je sama láskavosť a zvestuje mi presladké veci, uisťuje ma a presvedča o tvojej horlivosti a láske pre mňa...

Šťastné stvorenie, ktoré si zaslužiilo byť predídene v láske a tebou požehnané, ó, Slovo, s toľkou nežnosťou! Šťastná tá duša, ktorej bolo udelené zakusovať také ľúbnezné objatie! Toto nie je iné iba svätá a čistá láska, sladká a jemná, taká príjemná ako aj úprimná, vzájomná láska úplne dôverná a silná, ktorá dvoch spája nie v jednom tele, ale v jednom duchu a spôsobuje, že už nejstávajú dvaja, ale jeden, podľa svedectva Apoštola: „Kto sa spája s Pánom, tvorí s ním jeden duch“»

(sv. Bernard, *In Cantica Cant.*, 84,6; 83,6).

Pohľad na očistec

Čítali ste knihu Pohľad na očistec, v ktorej sú zozbierané mystické zážitky Jána Mária Vianney, Kataríny Janovskej, Jána z Kríža? Ja som sa k nej dostala len náhodou. Pochopila som však, že táto kniha obsahuje obrovskú výzvu, ktorú by som aspoň prostredníctvom tohto článku chcela sprostredkovať čitateľom. Výzvu – modliť sa za duše v očistci... Pretože ony si už samé pomôcť nemôžu. Sú odkázané na nás...

„*Checm, aby sa ľudia modlili za tieto sväté duše v očistci, pretože moje Božské srdce horí láskou k nim. Vrucne si želám ich vyslobodenie, aby sa konečne úplne spojili so mnou!*“

„*Dnes ľudia vôbec nemyslia na očistec, dokonca popierajú jeho existenciu, ako aj existenciu pekla: ty musíš hovoriť, že nebo, očistec a peklo jestvujú! Áno, aj peklo, aj peklo jestvuje a žiaľ, nie je prázdne!*“

„*Ako môžete byť takí necitliví voči toľkým mukám lásky? Vy ste na zemi, ale máte účasť na spoločenstve svätých: nemáte možnosť utiekať sa k orodovaniu blahoslavených a celkom osobitne Matky Božej? Nuž a duše v očistci tiež potrebujú orodovníkov a nachádzajú ich medzi vami, aj v nebi. Modlite sa za ne, potrebujú vašu pomoc, očakávajú od vás vernosť a súcit. Boh to chce, pretože vaša modlitba za tieto svä-*

té duše je skutkom bratskej lásky: pomôže vám napredovať v tejto činnosti a vo viere, rozšíri obzor vašej bratskej lásky a prehĺbi vašu vieru, obohati a posilní vašu nádej. A to všetko oslávi Boha a uteší sväté duše v očistci.“

Všetky tieto, ale i ďalšie slová zjavil Boh ľuďom vo videniach iných, aby svet pochopil, aké dôležité je modliť sa za zosnulých. Očistec totiž nie je len akousi „čakárňou“ do neba, ale miestom, kde duše trpia – znášajú tresty za hriechy, ktoré vykonali, a tým sa očisťujú, aby mohli dokonale pripravení vstúpiť do Božej slávy. Niektoré duše sú v očistci dlhý čas, pretože sa za ne nik nemodlí a ony samy už potrebné milosti získať nemôžu.

„*Duše v očistci sa nachádzajú v ohni a súčasne vo svetle. Spaľuje ich oheň Lásky a ony sa oddávajú Láске, prežívajú tento dar Lásky vo veľmi*

veľkej vzájomnej láske. Modlia sa, lebo modlitba je dokonalým výrazom lásky, modlia sa jedny za druhé, modlia sa za vás, za svojich dobrodincov. Ich modlitba sa celkom zameriava len na oslavu Boha v jeho láske, a nie na svoje vlastné potreby. Neprosia za to, aby boli vyslobodené z očistca, ale aby sa Boh oslávil ich vyslobodením. Neprosia za obrátenie hriešnikov na zemi alebo za posvätenie duší, ale za to, aby sa v týchto obráteniach a posväteniach oslávil Boh. Netre-

ba nikdy zabúdať, že duše v očistci nemyslia vôbec na seba a na tvorstvo, ale výlučne na samého Boha: ich pohľad sa zjednocuje, očisťuje v Bohu a v ňom a skrze neho majú zavše možnosť pozorovať ostatný svet...“

A čo je vlastne očistec?

„Vy naozaj neviete, čo je očistec: keby ste to vedeli, pracovali by ste oveľa vážnejšie na svojej večnej spáse a usilovali by ste sa modlitbami dosiahnuť vyslobodenie duší, ktoré toľko trpia!“

Podľa toho, čo som sa dočítala v tejto knihe, sa očistec delí na tri časti: Veľký očistec, Stredný očistec a Predsieň neba. Veľký očistec – to je niečo ako peklo, ale bez večných trestov, nenávisť voči Bohu a iným dušiam a bez zúfalstva. Duše sú v ňom natisnuté husto vedľa seba, ale nemôžu spolu komunikovať. Spája ich iba oheň. Sú očisťované, nemôžu však vnímať veľkosť tohto očisťovania, necítia najmenší pokrok či úľavu vo svojich mukách, vôbec nevedia, či ich trest bude dlhý alebo krátky.

Jediné, čo vedia, je, že sú spasené a raz sa odtiaľto dostanú. Vo Veľkom očistci sa nachádzajú duše veľkých hriešnikov, ale i duše ľudí, ktorí dostali mnoho milostí a nevedeli na ne odpovedať alebo duše ľudí, ktorí museli prevziať ťažkú zodpovednosť a nevedeli to vykonávať dokonale. Preto sa vo Veľkom očistci nachádza množstvo kňazov, zasvätených osôb, biskupov, kardinálov ba i pápežov, politických vodcov, kráľov a cisárov. Všetci títo musia znášať tresty vedľa veľkých hriešnikov, ktorých Božie milosrdenstvo zachránilo v poslednej chvíli.

V Strednom očistci už vládne akýsi pohyb – duše v plameňoch sú priťahované milosrdnou Božou láskou. Sú očisťované, čím veľmi trpia, ale zároveň sú osvietené, čo im umožňuje oslavovať Boha. Čím viac je duša priťahovaná Bohom ku koncu svojho očistca, tým vrúcnejšie túži po Bohu, a to jej spôsobuje čoraz mučivejšie útrapy. Čím väčší sa blíži k cieľu, tým viac sa náhli dosiahnuť ho. Boh však neprežrdza hodinu vyslobodenia. Duše v Strednom očistci už môžu prijímať útechy: vnímajú nekonečnú Božiu láskavosť voči sebe, niekedy môžu vidieť i modlitby a prosby prednášané za ne. No naopak, môžu vidieť i to, že niektorí ľudia sa za ne vôbec nemodlia alebo na ne úplne zabudli a to ich zarmucuje. Nie kvôli nim samým, ale kvôli týmto ľuďom, ktorí sa takto pozbavujú vzácnych milostí a kvôli oslave Boha, ktorému ľudia málo slúžia. Duše v Strednom očistci často navštevuje Panna Mária, ale aj ich anjeli strážcovia a svätí patróni, ktorí sa za nich modlia a nabádajú ich k trpezlivosti a pokoju.

Predsieň neba je vrcholom očistca. Duše v nej dostávajú od Lásky všetko, ale nemôžu to prevziať, pretože ešte

nevedia zvelebovať Boha tak, ako sa to patrí. To dosiahnu až v nebi. Nemôžu sa spojiť s tým, ktorý ich volá. V Predsieni neexistuje iný trest. Všetko utrpenie sa prežíva v láske. Je to utrpenie lásky dosahujúce svoj vrchol. Keď posledný atóm toho, čo je ešte utrpením, túžbou a prahnutím Lásky pohltí a potom strávi, otvára sa nebo. No duše nevedia, kedy to bude. Pri týchto mukách ich neustále potešujú ich anjeli strážcovia, navštevujú aj svätí patróni, najmä svätý Jozef, archanjel Michal a Panna Mária.

Duše veľmi často prechádzajú všetkými tromi stupňami očistca. Tešia sa, keď niektorá z nich odchádza do neba. Na niektoré sviatky, zvlášť na sviatky Panny Márie, je vyslobodených mnoho duší. Každá sv. omša prináša dušiam mnohé útechy, najmä tie omše, ktoré sa slávia na ich úmysel – celkom osobitne omše z 2. novembra. Duše neprestajne vzdávajú vďaky a modlia sa za tých, čo prosia za ne. Môžu sa dokonca obrátiť aj na Pannu Máriu a svätých a prosiť ich o príhovor za nás všetkých, čo sme ešte na zemi.

„Každý „deň“ tu vládne nepretržitý pohyb. Bez prestania jednej duše prichádzajú a iné odchádzajú do neba, zvlášť na veľké cirkevné sviatky a v sobotu, pretože je to deň Panny Márie, našej dobrej matky a Vládkyne. To všetko je tu vďakyzvdávanie, ale predovšetkým veľká liturgia vynáhrady a zadostučinenia za všetky hriechy, ktoré sme kedysi spáchali... Veľká liturgia lásky v spojení s liturgiou pozemskou a nebeskou.“

„Očistec stvoril Boh. Je to veľké dielo jeho nekonečného milosrdenstva. No keby sa duše skutočne namáhali, nepotrebovali by už túto dodatočnú milosť a očistec by zmizol, lebo by sa nevyužíval! To duše vyžadujú potrebu očis-

tca, lebo nie sú pripravené na chvíľu stretnutia.“

„ Teraz ti poviem, aké sú najúčinnejšie prostriedky na to, aby si sa vyhol trestom v očistci: vo všetkom hľadaj jedine Božiu slávu, dokonale sa odpútaj od všetkých stvorení, vo všetkom chci plniť len čistú Božiu vôľu, s láskou sa priprav na smrť, pestuj čnosti poslušnosti, pokory a ohľaduplnosti a nos škarpuliar Karmelskej Kráľovnej. To je vlastne program vášho pozemského života.“

Modlitba! Iba to je to, čo môže zachrániť nás a pomôcť dušiam v očistci. Je veľmi dôležitá najmä v týchto časoch, pretože...

„Stále väčší počet duší sa ponára do priepasti večného pekla... Nebezpečenstvo zatratenia bude ustavične rásť pre váš zvrátený spôsob života, ktorý mylne zo zaslepenosti i márnivosti nazývate rozvoj civilizácie. Či je to pokrok, keď táto spoločnosť prikladá väčší význam tomu, čo sa pomíne, chvíľkovým a klamným uspokojeniam, než večným pravdám a životu duše v Bohu? Už skoro ani jedna duša z desiatich nepracuje na svojej spásy! Čaká vás veľmi ťažké obdobie, pretože sa páchajú zločinné útoky priamo proti životu a proti samým prameňom života, Boh je pripravený trestať ľudstvo primerane jeho strašným zločinom. Čakajú vás prísne opatrenia Božej spravodlivosti.“

Toto všetko však nie je dôvodom na zúfanie, skôr výzvou zapojiť všetky naše sily do boja za spásu ľudstva. Veď Ježišova láska je milosrdná a nebráni nám, hriešnym ľuďom, prichádzať k nemu v každej chvíli. A zachrániť tak večný život nie len pre seba, ale aj pre iných...

Petra Humajová

Foto k článku: Ing. T. Nedeliak

Prepis rozhovoru pápeža Benedikta XVI., ktorý poskytol poľskej televízii.

16. októbra 1978 sa kardinál Karol Wojtyła stal pápežom - a od toho dňa Ján Pavol II. viedol dlhých 26 rokov Cirkev ako Petrov nástupca spolu s biskupmi a kardinálmi, medzi ktorých ste patrili aj Vy, Vaša Svätosť. Váš predchodca si Vás výnimočne vážil, vo svojej knihe „Vstaňte, pod'me!“ o Vás napísal, citujem: „Ďakujem Bohu za prítomnosť a pomoc kardinála Ratzingera. Je to osvedčený priateľ.“ Svätý Otc, ako začalo toto priateľstvo a kedy ste sa zoznámili s kardinálom Karлом Wojtylom?

Osobne som ho spoznal až počas dvoch zasadnutí kardinálov pred konkláve a počas konkláve v roku 1978. Samozrejme, aj predtým som už počul o kardinálovi Wojtylovi, spočiatku najmä v súvislosti s korešpondenciou medzi poľskými a nemeckými biskupmi z roku 1965. Nemeckí kardináli mi rozprávali o tom, akú veľkú zásluhu a podiel na tejto skutočne historickej korešpondencii mal krakovský arcibiskup a že bol vlastne jej dušou. Od priateľov na univerzite som počul o jeho filozofii a o jeho veľkosti ako mysliteľa. Ale, ako som povedal, naše prvé osobné stretnutie sa odohralo počas konkláve v roku 1978. Od začiatku som cítil

*veľké sympatie voči vtedajšiemu kardinálovi Wojtylovi, a – vďaka Bohu! – i on mi od začiatku, celkom nezaslúžene, daroval svoje priateľstvo. Som vďačný za túto dôveru, ktorú mi prejavil, bez mojich zásluh. Predovšetkým, keď som ho videl modliť sa, videl som, a nielen pochopil, ale naozaj som videl, že je to Boží muž. To bol môj základný dojem: muž, ktorý žije s Bohom, ba ešte viac, žije v Bohu. Potom na mňa zapôsobilá aj jeho srdečnosť bez predsudkov, s akou sa so mnou stretol. Počas týchto zasadnutí kardinálov pred konkláve sa často ujímal slova a tu som mal tiež možnosť počuť ho ako mysliteľa. Bez veľkých slov sa takto zrodilo priateľstvo, ktoré vychádzalo priamo zo srdca. Pápež ma hneď po svojom zvolení viackrát pozval na rozhovory do Ríma a napokon ma vymenoval za prefekta Kongregácie pre náuku viery. **Teda toto menovanie a povolanie do Ríma pre Vás nebolo prekvapením?***

Pre mňa to bolo trochu ťažké, pretože od začiatku mojej biskupskej služby, teda od slávnostnej biskupskej vysviacky v mníchovskej katedrále, som mal záväzky v Mníchove. S touto diecézou ma spájalo takmer manželské puto. Totiž, zdôrazňovalo sa aj to, že som bol po desaťročiach prvým biskupom, ktorý pochádzal z tejto diecézy. Cítil som sa teda veľmi zaviazaný a zároveň naviazaný na túto diecézu. Okrem toho, boli tam závažné problémy, nechcel som opustiť diecézu, v ktorej boli nevyriešené problémy. O tomto všetkom som hovoril so Svätým Ocom veľmi otvorene a s dôverou, akú mal Svätý Otec, ktorý sa voči mne správal veľmi otcovsky. Dal mi teda čas na rozmysle-

nie, i on sám chcel premýšľať. Nakoniec ma presvedčil, pretože to bola Božia vôľa. Takto som mohol prijať toto povolanie – a tiež túto veľkú, neľahkú zodpovednosť, ktorá sama o sebe prevyšovala moje schopnosti. Ale v dôvere v otcovskú priazeň pápeža a s vedením Ducha Svätého som mohol povedať áno.

Táto skúsenosť trvala viac ako dvadsať rokov ...

Áno, prišiel som vo februári 1982 a trvalo to až do smrti pápeža v roku 2005.

Ktoré okamihy pontifikátu Jána Pavla II. sú podľa Vás, Svätý Otče, najvýznamnejšie?

Povedal by som, že sa nám núkajú dva druhy pohľadu: jeden ad extra, smerom navonok – na svet, a druhý ad intra, smerom dovnútra – na Cirkev. Čo sa týka sveta, zdá sa mi, že Svätý Otec svojimi príhovormi, svojou osobnosťou, svojou prítomnosťou, svojou schopnosťou presvedčiť, priniesol nový cit pre morálne hodnoty, pre význam náboženstva vo svete. To umožnilo, aby sa zrodila nová otvorenosť, nová citlivosť na náboženské problémy, na potrebu náboženského rozmeru v človeku, a predovšetkým nepredstaviteľne vzrástla dôležitosť Rímskeho biskupa. Všetci kresťania opäť uznali – napriek rozdielom a napriek ich neuznaniu Petrovho nástupcu – že on je hovorcom kresťanstva. Ale aj pre nekresťanov a predstaviteľov iných náboženstiev bol hlásateľom veľkých ľudských hodnôt. Treba tiež spomenúť, že sa mu podarilo vytvoriť ovzdušie dialógu medzi veľkými náboženstvami a zmysel pre spoločnú zodpovednosť nás všetkých za tento svet, ale aj pre to, že násilie je nezlučiteľné s náboženstvom a že máme spolu hľadať cesty pokoja – v spoločnej zodpovednosti za ľudstvo.

Presuňme teraz pozornosť na situáciu v Cirkvi. Povedal by som, že Ján Pavol II. predovšetkým dokázal nadchnúť mladých pre Krista. Toto je niečo nové v porovnaní s mládežou roku 1968 a rokov sedemdesiatych. Vzbudiť v mladých nadšenie pre Krista a pre Cirkev ako aj pre hodnoty, ktoré sa ťažko presadzujú, mohla iba osobnosť s jeho charizmou. Iba jemu sa podarilo takto zmobilizovať mládež sveta pre Božiu vec a pre lásku Krista. V Cirkvi, myslím si, vzbudil novú lásku k Eucharistii. Ešte máme Rok Eucharistie, ktorý si s toľkou láskou želel; vytvoril nový zmysel pre veľkosť Božieho milosrdenstva; a tiež veľmi prehĺbil lásku k Božej Matke a takto nás priviedol k znútorneniu viery a zároveň k jej väčšej účinnosti. Samozrejme, treba spomenúť – ako všetci vieme – aký dôležitý bol jeho podiel na veľkých revolučných zmenách vo svete v roku 1989, na páde takzvaného reálneho socializmu.

Vaša Svätosť, čo na Vás urobilo najväčší dojem počas Vašich osobných stretnutí a rozhovorov s Jánom Pavlom II.? Mohli by ste nám porozprávať o Vašich posledných stretnutiach s ním v tomto roku?

Áno. Prvé z mojich dvoch posledných stretnutí s ním bolo na poliklinike Gemelli okolo 5.- 6. februára tohto roka; a druhé pred jeho smrťou, v jeho izbe. Pápež viditeľne trpel, ale mal jasnú myseľ a bol pri plnom vedomí. Prišiel som k nemu iba na pracovnú schôdzku, pretože som od neho potreboval nejaké rozhodnutia. Svätý Otec – hoci trpel – ma veľmi pozorne sledoval, keď som rozprával. Len niekoľkými slovami mi oznámil svoje rozhodnutia, dal mi svoje požehnanie, pozdravil ma po nemecky, a tým mi prejavil plnú dôveru a svoje priateľstvo. Bolo to pre mňa veľmi dojímavé, keď som videl, ako sa na jednej strane vo svojom utrpení zjednotil s trpiacim Pánom, ako niesol svoje utrpenie s Pánom a pre Pána; ale na strane druhej, keď som videl, ako z neho vyžarovala vnútorná radosť a úplná jasnosť. Druhé stretnutie sa odohralo deň pred jeho smrťou: očividne už viac trpel, bol obklopený lekármi a priateľmi. Bol ešte pri vedomí, dal mi požehnanie, no už veľmi nemohol rozprávať. Táto jeho trpezlivosť v utrpení bola pre mňa veľkou lekciou, predovšetkým, keď som videl a počul, ako sa zveril do Božích rúk a odovzdal do Božej vôle. Napriek viditeľným bolestiam bol pokojný, pretože ho objímala Božia Láska.

Svätý Otče, pri svojich prihovoroch často vyzdvihujete postavu Jána Pavla II., hovoríte o ňom, že je veľkým pápežom, oplakávaným a uctievaným predchodcom. Stále myslíme na Vaše slová, vyslovené počas svätej omše

20. apríla tohto roku, venované práve Jánovi Pavlovi II. Boli ste to Vy, Svätý Otče, kto povedal, citujem: „Zdá sa, akoby ma pevne držal za ruku, vidím jeho usmievavé oči a počujem jeho slová, ktorými sa v tejto chvíli na mňa obracia a hovorí: „Neboj sa!“ Svätý Otče, nakoniec ešte jedna, veľmi osobná otázka: Cítite i naďalej prítomnosť Jána Pavla II., a ak áno, akým spôsobom?

Zaiste. Najprv odpoviem na prvú časť Vašej otázky. Keď som na začiatku hovoril o dedičstve Jána Pavla II., zabudol som spomenúť množstvo dokumentov, ktoré po sebe zanechal: štrnásť encyklik, mnoho Pastoračných listov a ďalšie – a to všetko predstavuje nesmierne bohatstvo, ktoré Cirkev ešte dostatočne neuviedla do praxe. Jedno zo svojich hlavných a osobných poslaní vidím v tom, že nebudem vydávať veľa nových dokumentov, ale skôr sa budem usilovať o to, aby sa tieto dokumenty uvádzali do praxe, pretože sú obrovským pokladom, praxou, pretože sú obrovským pokladom, sú autentickou interpretáciou Druhého Vatikánskeho koncilu. Vieme, že pápež bol mužom Koncilu, ktorý vnútorne prijal ducha a literu Koncilu a svojimi textami nám umožňuje skutočne pochopiť, čo Koncil skutočne chcel a čo nechcel. Pomáha nám byť skutočnou Cirkvou našej doby i budúcnosti.

Teraz prejdem k druhej časti vašej otázky: Pápež mi bol vždy blízky prostredníctvom svojich textov: počujem a vidím ho, ako hovorí, a môžem viesť so Svätým Otcom nepretržitý dialóg, pretože skrze tieto slová so mnou stále hovorí, poznám aj pôvod mnohých jeho textov, pamätám si naše rozhovory nad tým či oným textom. Prírodné, že táto blízkosť cez jeho slová je nielen blízkosťou vo vzťahu k textom, ale aj voči osobe, za textami

cítim samotného Pápeža. Muž, ktorý odchádza k Pánovi, neodchádza preč: stále viac cítim, že aj keď je u Pána, je mi nablízku; pokiaľ som ja blízko Pána, som aj blízko pápeža, a on mi teraz pomáha byť blízko Pána. Pokúšam sa vstúpiť do jeho atmosféry modlitby, jeho lásky k Nebeskému Otcovi, k Matke Božej, a zverujem sa do jeho modlitieb. Je to taký nepretržitý dialóg a zároveň neustála vzájomná blízkosť, ktorú prežívam novým, ale veľmi hlbokým spôsobom.

Svätý Otče, teraz očakávame Vašu návštevu v Poľsku. Mnohí ľudia sa pýtajú, kedy príde Pápež do Poľska?

Áno, úmysel navštíviť Poľsko, ak dá Boh a dovoli mi to čas, tu je. Hovoril som s Mons. Dziwiszom o dátume, a povedal mi, že najvhodnejším obdobím by bol jún budúceho roka. Samozrejme, všetko treba ešte zorganizovať na príslušných miestach. V tomto smere je to len predbežný dátum, ale zdá sa, že v júni budúceho roka, ak dá Pán, by som mohol prísť do Poľska.

Svätý Otče, zo srdca Vám ďakujem za tento rozhovor.

Aj ja ďakujem Vám.

Zhovárал sa: Andrej Majewski SJ

Preložil: Miriam Varšová

Zdroj text a foto: www.tkkbs.sk

V núdzi je s tebou vždy Pán Ježiš

Bol raz jeden chlapček menom Paľko. Jeho rodičia ho milovali najviac na svete. Žili v hroznej chudobe. Ale vôbec sa nest'azovali na chudobu a na zlý život. V jeden deň bol pri kontajneri bezdomovec. Práve vtedy išiel Paľko do kostola, ako každú nedeľu. Paľko je žiakom 3.A na základnej škole. Okolo išiel chlapec zo 4.B., čo robí tretiakom stále zle. Tretiaci sú rozumnejší, lebo mu to nijako nevracajú. Zrazu sa mu chlapec začal posmievať: „Há, há, há“, posmieval sa bezbrannému bezdomovcovi. Paľko si to všimol a ihneď z a s i a h o l . „Okamžite prestaň“ povedal Paľko.

„Ako, kto, čo a prečo?“ čudoval sa.

„Mami, oci, choďte napred“, povedal Paľko.

Okolo išli Paľkovi kamaráti: „Ahoj Paľko, čo robíš?“ „Tento štvrták robí zle tomuto bezdomovcovi.“

„Netráp sa, chlapček, aj tak ma nikto nemá rád!“ - povedal bezdomovec.

„Nó, hm, my nemáme čas ti pomôcť, tak ahoj zajtra!“ „Chalani, počkajte!“

„Ty oprsklý tretiak, ty mi budeš rozkazovať? Máš šťastie, prichádza môj otec!“

„Ďakujem ti, chlapček, nikdy na teba nezabudnem!“ - povedal bezdomovec.

„Nemáte za čo ďakovať, Ježiš povedal: miluj svojho bližneho ako seba samého. A tieto korunky mi zostali, sú to moje posledné koruny. Zoberte si ich a kúpte si niečo najesť.“

„Ďakujem ti, nikdy na teba nezabudnem!“

„Dovidenia!“

Adamko Kučera, 8 r.

Nesúd'te

Predpoludním mi rozhorčene rozprávali, čo sa stalo v centre mesta v ranných hodinách.

Akýsi človek vraj vystúpil z električky úplne opitý, po biede sa dotackal k lavičke na trávniku a vracal. „A to hneď zrána! A inak slušný, slušne oblečený.“ aj mňa to pobúrilo. Večer som sa dozvedel, kto bol ten človek. To bol môj priateľ. Ráno okolo ôsmej vypil u mňa čaj a hovoril, že ho veľmi hnevá srdce. Poradil som mu, aby užil liek, ale on to urobil už predtým hneď po prízjazde ešte na stanici. Odprevadil som ho na električku. A ďalej bolo tak, ako mi rozprávali.

Na zakončenie dodám: ležiaceho sa ujal policajt. Kým prišla sanitka, ešte žil, ale už len pár minút. Lekár povedal, že keby mu boli hneď poskytnúť pomoc, mohol žiť.

Zamyslenie z knihy „Aby neomdlievali na ceste“

Autor knihy: M. Maliňski

Foto: Ing. T. Nedeliak

Na minútu s Maxom Kašparů

Každý lekársky odbor má svoje neliečiteľné choroby. Medzi ne patrí napríklad slepota alebo niektoré onkologické ochorenia.

Ostatné liečiteľné choroby delíme na ľahké, ktoré sa dajú liečiť ambulantne, ťažšie, ktoré potrebujú hospitalizáciu, a vážne, vyžadujúce si pobyt a zákrok na vyššom, špičkovom klinickom pracovisku.

Rovnaké delenie chorôb platí aj v psychiatrii. Tu okrem chorôb existujú aj neliečiteľné povahové vlastnosti. Lakomosť, žiarlivosť alebo sebeckosť.

Inými slovami...

*Jedinou liečebňou,
ktorá vylieči niektoré charakterové vlastnosti,
je krematórium.*

Foto: M. Melicherčíková

Sviatok Všetkých svätých

1.novembra sme si pripomenuli všetkých tých, ktorí nás predišli do večnosti a Boh ich prijal do svojho kráľovstva, teda tých, ktorí sú s ním v nebi.

Zmyslom života každého človeka je raz po smrti doplniť zástup týchto svätých. Narodili sme sa preto, aby sme boli svätí. Aj keď nás Boh možno nepovolal k nezvyčajnej svätosti, ako mnohých svätcov, ktorých poznáme a uctieame, ale každý z nás je povolaný k svätosti podľa svojich schopností. Na zemi sa nenarodil človek, ktorý by nemohol byť svätý. Narodilo sa však veľa ľudí, ktorí odmietli byť svätí.

Je namieste otázka, ako dosiahnuť svätosť, ako vyzerá svätý medzi nami. Český kňaz a teológ Ladislav Simajchl odpovedá takto:

Svätí medzi nami sú ľudia, ktorí nasledujú Krista v duchu a v prostredí dnešnej doby. Svätí medzi nami nie sú nápadní extrémnym oblečením, účesom, vyzývavým chovaním, zbožnými frázami a odriekaním citátov z biblie. Tak sa chovajú skôr chorí ako svätí ľudia. Ak sú svätí medzi nami nápadní, tak je to vľúdnosťou k druhým, svedomitosťou v práci. Sú nápadní tým, že sa dá na nich spoľahnúť. Nehovoria príliš s ľuďmi o Bohu. Tým viac hovoria s Bohom o ľuďoch, s ktorými žijú. Svoju vieru žijú z osobného presvedčenia. Vedia, prečo veria v Boha a vedia odpovedať na bežné námietky proti viere. Dnešný svätý je pokojný človek (kľuďas), ktorý bežné denné mrzutosti rieši skôr žartom a s humorom ako s rozčuľovaním. Vie, že nad všetkými udalosťami sveta je Boh, ktorý vie aj zlé obrátiť na dobro tým, ktorí mu dôverujú. Svätý medzi nami nekritizuje ľudí okolo seba a neod-

sudzuje ich, ale snaží sa ich pochopiť a pomôcť im. Keď rozpráva, tak o niečom, netára o ničom, len aby sa rozprávalo. Vie, že mnohovravnosť je známkou nezrelosti. Nikdy nesľubuje nič, o čom vie, že by to nemohol splniť. Pred druhými sa nevyťahuje, ale snaží sa hovoriť čo najmenej o sebe. Na druhých nežiari.

Nevšíma si to, čo o ňom rozprávajú druhí za jeho chrbtom. Keď mu niekto vytkne chybu, premýšľa, ako ju napraviť, ak je to pravda, alebo čo robiť, aby nepôobil zlým dojemom, keď tú chybu nemá. Nikdy sa neháda, aj keď vie, že má pravdu. Povie svoju mienku a to stačí. Nikomu svoje názory nevnučuje. Na druhých pôsobí svojím príkladom. Denne sa snaží vytvoriť zo seba lepší typ človeka, lepšiu podobu kresťana.

Posledným poznávacím znamením svätca medzi nami je, že všetky tieto krásne zásady prijal a každý deň sa nimi snaží riadiť. Ešte sa mu však nedarí zachovávať ich na 100%. Ešte stále sa potkýna, robí chyby. Ale z potknutia si nič nerobí. Vie, že svätosť spočíva v neustálom vstávaní. Vie, že aj tí najväčší svätci sú omilostení hriešnici – teda ľudia ako my.

Tieto poznávacie znamenia svätcov dnešnej doby otvárajú cestu k svätosti aj nám všetkým. Ešte raz si zopakujme radostnú zvesť slávnosti Všetkých svätých:

Svätí nie sú svätými preto, že nikdy neklesli, nezhršli. Sú svätí preto, že po každom páde vždy znova povstali k novému úsiliu!

Michal Masný, kaplán
(zdroj: www.pastorace.cz)

LITURGICKÉ OKIENKO

6. november - 32. nedeľa cez rok

Č1 - Skvúca je a nevädnuca múdrosť...

Múd 6,12-16

R - Za tebou prahne moja duša, Pane, Bože môj.

Ž 63

Č2 - Nechceme, bratia, aby ste nevedeli, ako je to zo zosnulými... 1Sol 4,13-18

Ev - „Vtedy sa nebeské kráľovstvo bude podobať desiatim pannám, ktoré si vzali lampy a vyšli naproti ženichovi. Múdre si vzali s lampami aj olej do nádob“. Nerozumné si olej nevzali. O polnoci sa strhol krik: ženích prichádza, výjdite mu v ústrety... Len tie múdre s nim môžu ísť na svadbu, ostatným povedal: “ Veru, veru hovorím vám: Nepoznám vás. .. Preto bdejte, lebo nevíete ani dňa, ani hodiny“

Mt 25,1-13

13. november - 33. nedeľa cez rok

Č1 - Spanilosť je klam a krása daromnosť...

Prís.31,10-13. 19-20. 30-31

R - Blažení sú všetci, čo sa boja Pána.

Ž 128

Č2 - Nespíme teda ako ostatní, ale bdejme a buďme triezvi!

1Sol 5, 1-6

Ev - Zavola si sluhov a zveril im svoj majetok: jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden a odcestoval. Pán sa vrátil z cesty a sluha mu odovzdáva ešte ďalších päť talentov, ktoré získal. Jeho pán ho chváli: „Správne, dobrý a verný sluha... ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti pána.“

Mt 25,14-30

20. november - 34. nedeľa cez rok - KRISTA KRÁĽA - slávnosť

Č1 - Sám budem pást' svoje ovce...

Ez 34, 11-12. 15-17

R - Pán je môj pastier, nič mi nechýba.

Ž 23

Č2 - Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť...

1Kor 15, 20-26. 28

Ev - „Až príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, zasadne na trón svojej slávy. Zhromaždia sa pred nim všetky národy a on oddelí jedných od druhých.“ Potom Kráľ povie: „Poďte, požehnaní môjho Otca!“... Iným povie: „Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa...“

Mt 25, 34-46

27. november - 1. ADVENTNÁ NEDEĽA - rok B

Č1 - Ideš v ústrety tomu, čo s radosťou robí spravodlivo... Iz 63, 16b-17. 19de, 64, 2c-7

R - Bože, obnov nás, rozjasni svoju tvár a budeme spasení. Ž 80

Č2 - Verný je Boh, ktorý nás povolal do spoločenstva svojho Syna, Ježiša Krista, nášho Pána.

1Kor 1,3-9

Ev - „Majte sa na pozore, bdejte, lebo nevíete, kedy príde ten čas. „Máme byť ostrážiti, máme vždy a všade konať dobro. Mk 13, 33-37

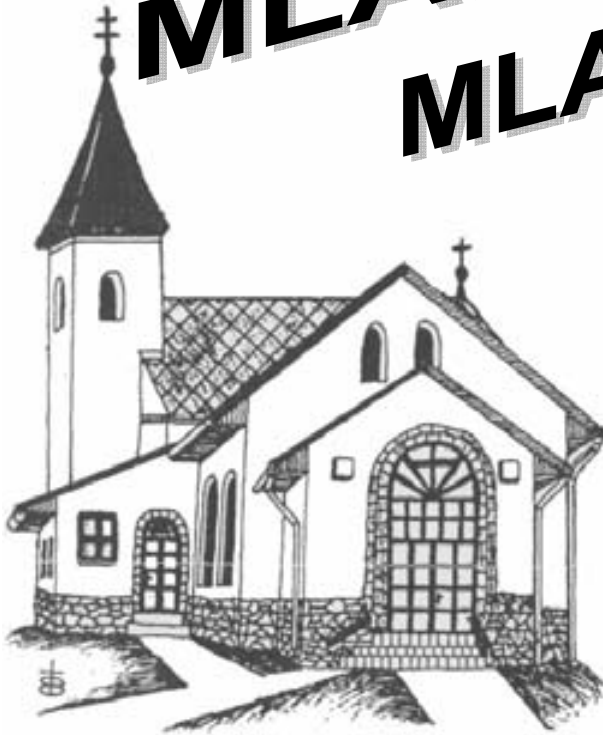

Hudobná skupina **SPRAY**,
 Rímskokatolícka cirkev, farnosť Krista Kráľa Veľká Lehôtka
 a Kultúrne a spoločenské stredisko Prievidza

Vás srdečne pozývajú v sobotu **19. novembra 2005 od 15³⁰**
 do farského kostola Krista Kráľa vo Veľkej Lehôtke
 na festival kresťanských mládežníckych zborov

MLADÍ 11. ročník MLADÝM

Program:

Sv. omša

(spieva **ROSNIČKA**)

WETVA - Prievidza

SKALKÁČI

- Šimonovany

NÁDEJ - Prievidza

BARTOLOMEJČATÁ

- Prievidza

CEMENT + P.K.R.

- Kanianka

GNOSIS - Prievidza

ŠUMIENKY

- Diviaky nad Nitricou

SPRAY

- Veľká Lehôtka

Autobus MHD č. 8 odchádza zo
 žel. stanice v Prievidzi o 14⁴⁵
 a po festivale o 20⁴⁵ od kultúr-
 nego domu vo Veľkej Lehôtke.

FARSKÁ KRONIKA OD 26. 8. 2005 DO 25. 9. 2005**Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali**

Martina Krahulcová
Nino – Jozef Janáč
Barbora Kolevová
Christián Mikóczy

Dávid Nikmon
Simona Nikmonová
Patrik – Milan Šnirc
Patrícia Soukupová.

Blahoželáme k prijatiu sviatosti manželstva

Anton Schnierer – Katarína Schniererová
Ing. Marek Filín – Ing. Martina Kratková
Peter Chobot – Mgr. Elena Hianiková
Mudr. Andreas Mikláš – Mgr. Monika Bristenská
Pavol Bruška – Ing. Andrea Gašparová.

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými:

Mária Kriváneková 72 r.,
Milan Mendel 71 r.,
Augustín Hlavačka 78 r.,
Oldřich Krejčí 74 r.,
Jozef Bečka 63 r.,
Mária Blažová 74 r.,

Helena Orságová 81 r.,
Ing. Anna Vargová 61 r.,
Judita Florovičová 69 r.,
Ján Daru 72 r.,
Mária Havránková 52 r.

Odpočinituie večné daj
dušiam, Pane ...

Je tomu druhý rok, čo nás
17. novembra 2004
opustila naša drahá
Mária Čičmancová.
Milá mamička, s láskou
ti prinášame kvety na tvoj hrob,
zažijeme sviecu a v tichej
modlitbe s úctou spomínáme.
Deéra Soňa
a syn Milan s rodinami

„Spievajte Pánovi pieseň novú;
spievaj Pánovi celá zem!“
S láskou spomínáme
na našu drahú zosnulú
Lenhartovú
a vyprosujeme,
aby Pán vypočul jej oslavnú
pieseň a prijal medzi svojich
oslávených.
Spomína smútiaca rodina

Fotografie: titulná strana Ing. Tibor Nedeliak, str. 3,
M. Melicherčíková str. 4, J. Mišík str. 19

BARTOLOMEJ – časopis prievdzskej farnosti s cirkevným schválením BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Prievidzi.

www.farapd.sk

e - mail: bartolomej@farapd.sk

Vychádza raz mesačne. Adresa: **Redakcia Bartolomej, Mariánska 4, 971 01 Prievidza**, t. č.: 046 / 542 28 01.

Teologický poradca: Mons. Ján Bednár, dekan.

Zodpovedná redaktorka a grafické spracovanie: Mária Melicherčíková, e - mail: mariamm@pobox.sk.

Redaktori: A. Gálová, Mgr. B. Svitok, J. Balážová, MUDr. V. Rumanová, A. Karaková, Alojz a Karol Vlčkovci, M. Melicherčíková ml., Náklady na tlač: cca 8,- Sk.

Tlač: **PATRIA I, spol. s r. o. Prievidza**. Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. MT 1/1994.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

Ohne spomienok

„Ved' pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“

Tento citát sv. Pavla z listu Filipanom (1,21) dobre poznáme. Jeho napĺňanie je založené na láske k Bohu, k sebe a k blížnemu.

V predvečer Spomienky na všetkých verných zosnulých sa 14. zbor Watomika v Prievidzi zišiel na prievidzskom cintoríne už tradične tak, ako po iné roky. Práve láska k blížnym je dôvod, ktorý ich vedie k opusteným hrobom nášho cintorína. Obetami pre duše, možno čakajúce v očistci na prijatie Pánom Ježišom, sú zapálené sviečky na ich hrobch a modlitbové spomienky.

Nie iba táto „dušičková“ obeta je pre skautov jediná forma prejavu lásky a pomoci blížnym. Môžete ich stretnúť v domovoch dôchodcov, v detskom domove, ale aj v bežnom živote, kde radi pomáhajú tým, ktorí ich pomoc potrebujú. Táto forma života vyplýva nie len z princípov 3. bod skautského zákona: „Skaut je osožný a pomáha druhým“, ale hlavne z ich sŕdc, ktoré skromne v sebe skrývajú Krista.

M. Melicherčíková

Foto: J. Mišík

Ponuka pre rodičov a deti

Diecézne pastoračné Centrum pre rodinu v Prievidzi na Nám. slobody 21.

Dočasná pestúnska starostlivosť

Potrebuje občas pomôcť s opatrovaním dieťaťa? Nechcete ho stresovať počas nákupov, návštev v úradoch alebo iných zariadeniach? Ponúkame vám možnosť umiestniť dieťa u nás v miestnosti dočasnej pestúnskej starostlivosti.

Na čas do 4 hodín sa vám oň postarajú zodpovedné opatrovatelky. Deti majú k dispozícii v detskej izbe veľa hračiek, skladačiek a výtvarných pomôcok vhodných tak pre malé deti od 2 rokov až po 7 rokov.

Cena: prvá hodina 20,- Sk a každá ďalšia 10,- Sk.

Dramatický krúžok a Krúžok šitia a šikovných rúk

Chcete užitočne vyplniť svoj voľný čas a niečo nové sa naučiť?

Tak to skúste v niektorom z týchto krúžkov.

Do týchto krúžkov pozývame deti vo veku 7 - 15 rokov.

Dramatický krúžok prebieha v sobotu od 15:00 hod do 16:30 hod.

Krúžok šitia a šikovných rúk býva v utorok od 14:00 hod do 15:30 hod.

Mária Melicherčíková, koordinátor CPR

BARÁNKOVA VEČERA

ČO SOM OBJAVIL PRI SVOJEJ PRVEJ OMŠI

...Neistý sám sebou zostal som sedieť. Ako kalvína ma učili, že omša je tým najväčším bohorúhačstvom, akého sa človek môže dopustiť. Obradom svätej omše sa údajne opakuje obeta Ježiša Krista. A tak som zostal v úlohe pozorovateľa. Sedel som s otvorenou Bibliou pred sebou.

ZASIAHNUTÝ PÍSMOM

Omša pokračovala a mne zrazu niečo napadlo. Bibliu som nemal len pri sebe. Bola predou mnou - v slovách omše! Jeden úryvok bol z Izaiáša, ďalší zo Žalmov, ďalší od Pavla. Veľmi silne som to prežíval. Chcelo sa mi všetko zastaviť a kričať: „Hej, môžem vysvetliť, čo sa z Písma práve odohráva? Je to úžasné!“ Zachoval som si však postoj pozorovateľa. Zostal som v ústraní, až kým som nezačul, ako kňaz vyslovuje slová premene: „Toto je moje telo... Toto je moja krv.“

Pocítil som, ako sa zo mňa vytrácajú všetky pochybnosti. Keď som videl, ako kňaz zdvihol bielu hostiu, cítil som, ako mi zo srdca vyviera modlitba:

„Môj Pán a môj Boh. Si to naozaj ty!“

Od toho okamihu by ste ma možno nazvali cvokom. Nevedel som si ani predstaviť, čo vo mne tie slová spôsobia...

(úryvky z knihy)

Zaujal vás úryvok z knihy Baránkova večera?

Znalosť Biblie stavia Scotta Hahna do úlohy naslovovzatého odborníka a jeho živé obrátenie do pozície žasnúceho človeka, vidiaceho Knihu zjavenia v súvislostiach toho, čo sa deje počas svätej omše.

Svätá omša ako nebo na zemi - tento výstižný podnadpis knihy vás bude viesť ako lúča a nádherná skutočnosť celou knihou.